

BABA YÜREĞİ

“Bir babanın sevecen kalbi en kıymetli hazinedir.”

Hakan’ın bilmediği şey...

Yarbay Tamer’in onu çoktan oğlu gibi görmeye başladığıydı.

Henüz çocuk sayılabilecek yaşta olan bu genç askerin başına gelen her şeyi, Tamer kendi gözleriyle görmüştü.

Acı ve ıstırap dolu deneyler, insanın sınırlarını zorlayan işkence dolu eğitimler...

Gökkurt tüm bunlara direndi. Ne kırıldı, ne pes etti.

Ve Yarbay Tamer her geçen gün, ona daha çok bağlandı.

İçinde büyüyen bu duygu; başlarda bir subayın, emrindeki askere duyduğu sorumluluktan sadece.

Ama zamanla...

Bu his, derin bir vicdan azabına ve baba sevgisine dönüştü.

Hakan’ın gözlerindeki o inatçı ateşi, suskunluğundaki haykırışı fark ettikçe, Tamer’in yüreğinde bir karar büyüdü:

“Bu çocuğu... o cehennem çukurundan çıkaracağım. Ne pahasına olursa olsun.”

Ve neredeyse başaracaktı da.

Eğer o korkunç gün yaşanmasaydı...

Gökkurt'un tek başına göreve gönderilmesinin ardındaki gerçek neden, işte bu gizli plandı.

Tamer, sistem dışına çıkararak onu kurtarmak istemişti.

Ama evren, başka türlü yazmıştı senaryoyu.

O kimsenin öngöremediği felaket... O mahşer günü her şeyi mahvetti.

Tamer... ne kadar acıtsa da...

Gökkurt'u yeniden tesise teslim etmek zorunda kaldı.

Başka seçeneği yoktu.

Tamer Komutan, ağır hareketlerle ayağa kalktı.

Cebinden bir şeyler çıkardı ve elindeki küçük nesneyi, genç adamın görebileceği şekilde, başının üzerine doğru kaldırdı.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Nesne, üzerinde kırmızı bir buton bulunan, 10 santimlik metal bir silindirdi.

Bir detonatör.

Gökkurt, o şeyin ne olduğunu ve ne için kullanıldığını çok iyi biliyordu.

Çeşitli bombaları uzaktan patlatmak için kullanılan, elektronik bir cihaz.

Genç adam, şaşırmıştı. Yarbay'ın neden kendisine bu metal çubuğu gösterdiğini anlayamadı.

Yine de, ne olduğunu bildiğini göstermek için gözlerini onaylarcasına hafifçe kapatıp açtı.

Komutan Tamer, genç adamın tepkisinden tatmin olmuştu. Hafif bir tebessümle yeniden konuşmaya başladı:

-- Bak, dediğim gibi müthiş bir iyileşme yeteneğin var.

Elindeki detanörü dikkatlice tutuyordu.

-- Yoksa bu aletin bağlı olduğu ufak bombayı...

Bir an için sustu.

Gökkurt'a bir şeyleri söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. Ancak bu sessizlik uzun sürmedi. Bazı şeyleri açıklamak artık kaçınılmazdı

-- ... beyin sapına gömemezdik.

-- Hiçbir insan o ameliyatı kaldıramazdı.”

Bu cümle, Gökkurt'un zihninde bir şimşek gibi çaktı.

Hayatta kalmasının bedeli... beynine yerleştirilmiş bir bomba ve onunla birlikte yaşamaya mahkum edilmektir.

Ama nedense bu bilgi, onu dehşete sürüklemedi.

Aksine... rahatlamıştı.

O kadar çok acı ve kaos yaşamıştı ki, bu yeni bilgi onun için hiçbir şeydi.

Beynindeki bomba, önemsiz ufak bir detaydı.

Yarbay'a soğukkanlı bir şekilde baktı. Merakı, içindeki boş vermişliği alt etti.

-- Celladım siz misiniz, Komutanım?

Yarbay, yavaşça yatağa doğru eğildi.

Hakan'nın kafasının üzerinde durarak genç adamın gözlerini yakaladı. Yüzündeki manidar sırıtış, her şeyi açıklıyordu.

-- Başka birini mi bekliyordun?

Bu cevabın ardından bir kaç damla gözyaşı, Gökkurt'un yanaklarına süzüldü.

Neden hala hayatta olduğunu şimdi anlamıştı. Üst düzey yetkililerin onu sağ bırakmasının imkanı yoktu.

Tabii, başka biri onun için kendi hayatını öne sürmedikçe.

Yarbay Tamer'in yaptığı fedakarlığı artık biliyordu.

O an, hayatında ilk kez bir başkasını öz babası gibi görmeye başladı. Komutanı, Gökkurt'un hayatını bir değil tam iki kez kurtarmıştı.

Sert erkek görüntüsünü geri kazanabilmek (adama karşı aciz görünmek istemiyordu) için kendisini sıktı.

Babasının karşısında ağlak bir oğlan gibi gözükemezdi. Gözyaşları dindi ve yüzüne Yarbay'inkine benzer bir manidar sırıtış yerleştirdi.

Gözlerinde hınzır bir ışıltı vardı.

-- Sanırım onları ikna etmek sizin için pek de zor olmamıştır, değil mi?

Yarbay Tamer, kahkahasını bastıramadı. Görüşmeleri tam anlamıyla bir baba-oğul konuşmasına dönüşmüştü.

-- Ahhh!!! Hiç sorma...

-- Biraz daha direnseydiler, onları mermi manyağı yapacaktım.

Odada yankılanan kahkahalar, hücrenin soğuk duvarlarını bile ısıtmaya yetti.

Bir süre sonra ikisi de sakinleşti. Yarbay, Gökkurt'u tutan kayışları yavaş yavaş sökerken, yeniden konuşmaya başladı.

Ciddileşmişti. Bazı şeyleri kesin kurallara bağlamak istermiş gibiydi.

-- Umarım, kaçmak gibi bir niyetin yoktur?

-- Öyle bir şey yaparsan çok yazık olur.

-- Biliyorsun, o küçük bombalar çok pahalı.

-- Milletin parasını boşa harcamayalım, değil mi?

Bu sözlerin ardında gizlenen tehdit açıktı.

Yarbay Tamer, maskelenmiş bir alaycılıkla Gökkurt'a gözdağı veriyordu.

Ancak Gökkurt, bu oyunda geri kalmaya niyetli değildi. Aynı sululukla başladı sözlerine.

-- Merak etmeyin komutanım.

-- Milletin parası benim için de her şeyden değerlidir.

-- Nasılsa kafasız bir ceset olacağım.

-- O zaman, organlarımı organ mafyasına rahatça satabilirsiniz.

Yarbay Tamer, gözlerini kısarak, esprili bir tonla karşılık verdi.

-- Haaah!!! O kadar para edeceğini de nereden çıkardın?

**-- Bırak seni, bütün sülaleni satsam bile bu zimbirtının parasını
ödeyememem.**

Ardından, iri yarı adam, elindeki detonatörü dikkatlice ceketinin iç cebine yerleştirdi.

Yüzünde anlamlı bir gülüş belirdi ve konuşmaya devam etti:

-- Napalım artık, geri kalan borcunu hesabına yazmak zorunda kalacağım.

-- Haaa, bu arada hemen rehavete kapılma.

-- Seni köpek gibi çalıştıracığımdan hiç şüphen olmasın.

Tamer, kapıya yöneldi. Elini kapının koluna uzatırken bir anda durdu. Arkasını döndü.

Göz kırpar gibi bir bakış attı.

-- Ya da kurt gibi mi deseydim?

-- Farkı çok anlayamıyorum da...

Gökkurt'un yüzünde bir gülümseme belirdi.

**Belki de ilk kez, gerçekten içten bir
gülümsemiřti.**

...

YALNIZ KURT

"Bazı zincirler, kırıldığında özgürlük getirmez; sadece sessizliğin hüküm sürdüğü bir yalnızlığı miras bırakır."

Hakan artık bir asker değildi.

Hatta, resmi kayıtlara göre... hayatta bile değildi.

Yetim ve öksüz bir asker, "**Eğitim Zaiyatı**" olarak kayıtlardan silinmişti.

Onun akıbetini sorgulayan kimse ortaya çıkmadı. Gerçi, olsaydı bile, bu Hakan için pek bir şeyi değiştirmezdi.

Artık geri dönüş yoktu.

Beynine o "**Zımbırtı**" yerleştirildiği an kaderi mühürlenmişti.

BÖRÜ Projesi böylece sessiz sedasız kapatıldı. Ama bu, **kurt-asker** için bir son değildi.

Aksine Gökkurt, o tarihten sonra bir suikastçı olarak yeniden doğdu.

İyileşir iyileşmez, Yarbay tarafından sıradan bir çiftlik arazisi gibi görünen, çok gizli bir askeri tesise götürüldü.

Orada, takip eden aylarda canı çıkana dek eğitim gördü.

Komutanı dediğini yapmıştı. Gökkurt'a karşı zerre kadar insaf göstermedi.

Gecelerin gündüzlere karıştığı o süreçte, fiziksel ve zihinsel sınırlarını zorlayarak onu eşsiz bir ölüm makinesine dönüştürdü.

Fiziksel eğitimle genç asker, bedeninin sınırlarını aşmayı öğrenirken, eğitim programı sayesinde keşif ve istihbarat konularında, ayrıca da baskın-sabotaj tekniklerinde ustalaştı.

Hatta o süreçte uçak ve helikopter kullanmayı bile öğrendi.

Tamer Komutan, Gökkurt'u bir ölüm makinesine dönüştürüyor gibi görünse de, gözlerinde bir babanın gölgesi gizliydi.

Hakan'ın yeni hayatında, Yarbay hem en büyük rehberi, hem de en acımasız öğretmeni idi. Ve bir an bile yanından ayrılmadı.

Bu uzun gözaltı süreci, Hakan'ın kaçmaması için değil, korunması içindi.

Çünkü Yarbay biliyordu: Hakan ölse bile o tesisten kaçmazdı.

Esaretin asıl sebebi; onu yabancı gözlerden, üstlerin zalim emirlerinden saklamaktı.

Yarbay'ın cesedini çiğnemedi, kimse Gökkurt'a dokunamazdı.

Ve Tamer, bu düzenin böyle kalması için her şeyi göze almıştı.

Neyse ki, korkulan olmadı. Ne Yarbay'a ne de Hakan'a kimse ilişemedi.

Yaklaşık iki yıl süren bu cehennemvari eğitiminin sonunda, Gökkurt artık dünyanın en ölümcül suikastçılarından biriydi.

Bu süreç boyunca Yarbay'ın emri altında sayısız göreve çıktı. Ve her birini kusursuz bir başarıyla tamamladı.

Kurt-askerin elinden herhangi bir hedefin kurtulabilme imkanı yoktu.

Devletin güvenliğini tehdit eden kim ya da ne varsa, icabına bakardı.

İşini o kadar mükemmel bir şekilde yapıyordu ki, zamanla, gölgeler içinde kaybolan bu adam oldu.

İlk görevinde gözden kaybolduğu bir an, telsiz konuşmalarında "**Gölge gibi yok oldu**" denmesi, istihbaratın karanlık defterlerine "**Gölge**" olarak yazılmasına sebep oldu.

Yıllar geçtikçe, başarısızlığa uğramış BÖRÜ Projesi unutulmaya yüz tuttu. En sonunda, o isim tozlu arşivlerin dip köşelerinde küflenmiş bir devlet sırrına dönüştü.

Ama Yarbay Tamer ve Gökkurt, uzun yıllar boyunca vatanı korumaya devam ettiler.

Hem kem gözlerden, hem de adsız düşmanlardan...

Ama eninde sonunda, alt edemeyecekleri bir düşmanla yüzleştiler:

ZAMAN

Yarbay Tamer, kanser hastasıydı.

**Düşman kurşunlarıyla yenilmeyen o adam,
doğanın hükmüne yenik düşüyordu.**

Ölümün adım adım yaklaştığını hissediyordu ve bu gerçek, onu son bir karar almaya itti.

Radikal, ama derin bir karar...

Ölmeden önce Gökkurt'ta son bir iyilik daha yaptı.

Onu tasmalı bir köpeğe çeviren o küçük teferruatı — beynindeki bombayı — gizlice, küçük bir revirde çıkarttırdı.

Ne üstlerinden izin aldı, ne bir kayıt tuttu.

Bu olay, Gökkurt'un hayatındaki en büyük özgürlük anıydı. Ama aynı zamanda da en buruk olanı.

**Çünkü Gökkurt o son konuşmayı, o son
vedalaşmayı asla unutamadı.**

...

SON VEDA

"Bazı vedalar vardır ki, ne silah kadar acıtır ne de kılıçlar kadar; en derin keder, bir babanın son nasihatidir."

Ameliyattan sonraki gün, Yarbay Tamer, Gökkurt'u tekerlekli sandalye ile kısa bir gezintiye çıkardı. Amacı hem ona biraz hava aldirmek hem de gözlerden uzak bir yerde konuşmaktı.

Sandalyeyi, alçak bir uçurum kenarına kurulmuş küçük bir seyir terasında durdurdu.

Aşağıda, deniz usulca kabarıyor; dalgalar, kayalıklara yorgun darbelerle çarpıyordu. Uçsuz bucaksız maviliğe bakarken, Yarbay derin bir nefes aldı. Sesi hafifçe titreyerek konuştu:

-- Uzun bir süre görüşemeyeceğiz.

-- Hatta bu, son konuşmamız bile olabilir.

Bu sözler Gökkurt'u huzursuz etti. Başını hızla çevirip, "Ne demek bu?" dercesine komutanının gözlerine baktı.

Tamer'in yüzü sıkıntı ve pişmanlıkla buruşmuştu. Bir şeyler sakladığı belliydi. O sorgulayıcı bakışlara fazla dayanamadı, gözlerini kaçırdı ve başını öne eğdi.

Aralarına ağır bir sessizlik çöktü.

Nihayet, Yarbay iç geçirdi ve yavaşça konuştu:

-- Ashına bakarsan...

-- Sana söyleyip söylememe konusunda hâlâ kararsızım.

Bu belirsizlik, Gökkurt'u çileden çıkarıyordu. Meraktan yutkundu, sonra endişeyle sordu:

“Komutanım neler oluyor? Benden neyi saklıyorsunuz?” diye sordu.

Tamer, yavaş adımlarla sandalyenin yanından uzaklaştı ve uçurumun kenarına ilerledi. Sırtı Gökkurt'a dönüktü.

Ellerini arkadan bağlamış, gözlerini ufka dikmişti. Onunla göz göze gelmek istemiyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra konuşabildi:

-- Bizim gibi sert adamların bile yenemeyeceği bazı düşmanlar vardır, Hakan.”

Bu sözler, Gökkurt'un aklını karıştırdı. Söylenenleri yanlış anlamıştı. Birden öfkeyle haykırdı:

-- Size kimsenin dokunmasına izin vermem, Komutanım!

-- Onları paramparça ederim! Gerekirse ölürüm ama geri adım atmam!

-- Kendi canım üzerine yemin ederim, kanımın son damlasına kadar yanınızdayım.

-- KOMUTANIM...

Sesi titriyordu, gözlerinde öfkeyle karışık bir çaresizlik vardı.

Gökkurt'un bu ani sadakat patlamasına Yarbay, buruk bir tebessümle karşılık verdi. Hafifçe başını sallayıp genç adamın yanına döndü. Gözlerinde bir babanın sevgisi vardı.

“Ahh... benim saf çocuğum.” dedi yumuşakça.

-- Oradan bakınca, senin korumana ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum?

-- Kendimi koruyamayacak kadar güçsüz müyüm sence?

Gökkurt söylemek istediklerinin yanlış anlaşıldığını fark etti. Baba gibi gördüğü bir insana karşı hissettiği derin sevgiydi onu konuşturan.

Heyecanı ve duyguları arasında sıkışıp kaldı.

Hatasını düzeltmek için kekelemeye başladı. Ama nefesi kesiliyor, ağzından sadece boğuk hırıltılar çıkıyordu.

Tamer, onu bu aciz halde görünce hafifçe güldü.

“Yahu biraz sakın ol. Ne savaşı? Kimseyle dövüşmeyeceğiz,” dedi.

-- Her şeyi nasıl böyle ters anlıyorsun sen.

-- Merak etme bir savaşa gitmiyoruz.

Bu keyifli hava kısa sürdü. Yarbay ciddileşti, bakışlarını derinleştirdi. Sonra eğildi ve Gökkurt'un gözlerinin içine baktı:

-- Yardım etmek istediğini biliyorum. Ama...

-- Bu savaşı tek başına vermem gerek.

Ardından doğruldu ve Gökkurt'un kalbine alev alev yanan bir hançer sapladı.

-- Oğlum, ben Pankreas kanseriyim.

Zaman dondu. Gökkurt'un bedeni kıpırdayamadı.

Gözleri büyüdü, nefesi kesildi.

Böyle bir şey duymaya hazır değildi. Ağır bir kaya gibi çöküverdi içine. Ama onu asıl yıkan, hastalık haberi değildi.

Komutanı, ilk kez ona "Oğlum" diye hitap etmişti.

Bu tek kelime, tüm geçmişi ve suskunluğu mühürlemişti. Yetim bir hayatın ardından, o kelime Hakan'ın ruhunda yankılandı.

Başını eğdi. Sessizce, ama derinden ağlamaya başladı.

Karşısındaki düşmanı alt etmesi imkansızdı. O ölümcül hastalığın malesef bir çaresi yoktu.

Keder yavaşça öfkeye dönüştü. Dişlerini sıktı, hırıltılar çıkararak öfkesini bastırmaya çalıştı. Ama içindeki kurt uyanıyordu. Kontrolü kaybetmek üzereydi...

Babasını bir kez daha kaybetmeye mahkumdu.

Tam o anda, omzuna nazik bir el dokundu. O sıcak temas fırtınayı durdurdu. Başını kaldırdığında Yarbay'ın yaşlı ama kararlı gözleriyle karşılaştı.

Artık sözlere gerek yoktu.

O dakika, iki adamın birbirine her şeyi söyleyebildiği bir sessiz vedaydı.

En sonunda Tamer, Hakan görmeden gözlerini sildi, dik durdu ve sesi titreyerek konuştu:

Sırtını döndü ve elleri ile gözyaşlarını sildi. Titreyen sesine hakim olmaya çalışarak konuştu.

-- Odandaki yatağın üstünde bir zarf bulacaksın.

-- Yapman gereken her şey orada yazılı.

-- Varlığını kayıtlardan silmek için çok uğraştım.

-- Ama bu teknoloji çağında, bunu tamamen başarmak maalesef imkansız.

-- İlla bir yerlerde bir iz kalıyor. O yüzden sana tavsiyem şudur...

-- Bundan sonraki hayatını mümkün olduğunca sessiz ve gözlerden uzak yaşa.

Son kez oğluna döndü. Eğildi, kulağına fısıldadı:

-- Bundan sonra mutlu bir hayat yaşa...

-- Bana söz ver, tamam mı?"

Gökkurt'un zihni dağınıktı, ama kalbi netti. Babasını yarı yolda bırakmayacaktı.

Ağızından kelimeler çıkmasa da, başını sert bir şekilde öne eğerek "**Emredersiniz**" dercesine Yarbay'a söz verdi.

Tamer, bu sözsüz cevabı anlayıp gülümsedi. Bakışları yeniden ışıldadı

Eliyle yaverine işaret etti. Genç asker koşar adım geldi, sandalyeyi itti ve Gökkurt'u geriye doğru götürmeye başladı.

Bundan sonrası için "**Ođluna**" güvenmek zorundaydı.

Tamer, uzaklaşan oğlunu gözleriyle izledi. Kalbi, hüznü ve gurur arasında sıkışmıştı. Yaşlı gözleriyle uzaklaşan sandalyeye baktı...

Gökkurt'un içi yanıyordu. Dili lal olmuş, gözleri yaşlardan körleşmişti. Çaresizlik hissi, ruhunu yakıp kül etmişti.

Yaşama isteğı uçup gitmişti.

Ama pes edemezdi. Söz vermişti. Bu söz, onu hayatta tutacaktı. Yol boyunca kafasında tek bir cümle dönüp duruyordu:

“Yaşayacağım... ve elimden geldiğince mutlu olacağım.”

Birden sandalyeyi durdurdu.

Ağırlardan kıvrınmasına rağmen ayağı fırladı. Yapacağı hareketi hiç düşünmedi bile.

Ardından dönerek komutanına esas duruşta selam verdi. esas duruşta selam verdi. Gözyaşları süzülüyordu ama sesi netti.

-- Emredersiniz Komutanım!

...